

368.

„Маріе, мори девойке!
 Що многу снощи седофте,
 Що многу гости имахте?“ —
 „Дегиди лудо и младо!
 Що многу снощи седохме,
 Що многу гости имахме;
 На майка ми шуре'и-те,
 На татка ми мили браця,
 А мене мили вуйчеви;

Санокъ си стояѣъ на баджа,
 Санокъ сумъ сеиръ гледала,
 Въ стретъ куки огонь гореше,
 Стреде кошара стоеше,
 Со зеленъ венецъ на глава.
 Отъ сега, лудо, да пукнишъ,
 Да пукнишъ, лудо, да треснишъ,
 За друго момче съ свършихъ.“

369.

Умрехъ, загинахъ, Ленко, за тебе,
 Дур' да съ ставамъ, Ленко, со тебе,
 Потъ твое гърло да летувамъ,
 На твои дойки, Ленко, да зимувамъ.
 Богъ да убиетъ — майка ти,
 Що не те пущатъ — на порта,
 За да съ видишъ — сосъ мене!
 Богъ да убие — татка ти,
 Що не те пуца — на вода,
 За да съ ставишъ — со мене!
 Сека година — кървнина,
 Ова година — два кърва.
 Смисли съ — за мене,
 Не оста'и — да умрамъ,
 Да умрамъ — за тебе.

370.

„Куме ле, куме, кумъ Карафиле!
 Учи си карай кърщениче-то,
 Да не разѣрлятъ църни-те очи;
 'Секое село 'се посестрими,
 'Секое село 'се по две, по три,
 Наше-то село 'се печестина,
 Туку съ чудить коя да любить.“ —
 „И си го карамъ и си го учамъ,